

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
 နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး
 ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ တင်သွင်းလွှာအမှတ်-၂

နိုင်ငံတော်သမ္မတ	နှင့်	၁။ ဒေါက်တာအေးမောင် ၂။ ဦးကျော်ကျော် ၃။ ဦးခင်မောင် ၄။ ဦးမောင်စောဖြူ ၅။ ဦးခင်မောင်လတ် ၆။ ဦးကျော်ယောဂူ ၇။ ဦးထွန်းကျော် ၈။ ဦးဂမ်ဆိုင် ၉။ ဦးစောအောင်ကျော်နိုင် ၁၀။ ဦးစောငြိမ်းသင် ၁၁။ ဒေါက်တာဗညားအောင်မိုး ၁၂။ ဦးဌေးယိန်း ၁၃။ ဦးနိုင်ထွန်းအံ့ ၁၄။ ဦးစောတော်ပလဲ ၁၅။ ဦးကျော်သိန်း ၁၆။ ဦးပေါ်လှလွင် ၁၇။ ဦးစိုင်းကျော်ဇောသန်း ၁၈။ ဦးစိုင်းသန့်ဇင် ၁၉။ ဒေါက်တာတင်ရွှေ ၂၀။ ဦးဖုန်းမြင့်အောင် ၂၁။ ဒေါ်ခင်ဝိုင်းကြည် ၂၂။ ဦးမင်းမျိုးတင့်လွင် ၂၃။ ဦးဇန်လှယ်ထန်း (အမျိုးသားလွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်များ)
------------------	-------	---

တင်သွင်းသည့်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်

- နိုင်ငံတော်သမ္မတကိုယ်စားပြည်ထောင်စု
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ ဦးမြင့်ဝင်း

ပြန်လည်ရှင်းလင်းရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်

- ဦးဘိုမင်းဖြူနှင့် ဦးအောင်ကျော်စိန်၊
 တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေများ

ဆုံး ဖြတ် ချက်

ရက်စွဲ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ရက်

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်၊ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး၏ ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ တင်သွင်းလွှာအမှတ် ၂ တွင် အမျိုးသားလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဒေါက်တာအေးမောင် ပါ၂၃ဦးတို့က တိုင်းဒေသကြီးသို့မဟုတ် ပြည်နယ်အဆင့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ချီးမြှင့်ငွေ၊ စရိတ်နှင့် အဆောင်အယောင်များဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ၅တွင် ဖော်ပြထားသည့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးရေးရာဝန်ကြီး ဆိုသည့်စကားရပ်သည်လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၄ ပုဒ်မခွဲ(ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည့် တိုင်းဒေသကြီး သို့မဟုတ် ပြည်နယ်ဝန်ကြီးများတွင် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးရေးရာဝန်ကြီး ပါဝင်မှု မရှိခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ကိုက်ညီခြင်းရှိ မရှိ အနက်အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုပေးရန် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၆ ပုဒ်မခွဲ(ဃ)၊ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ ပုဒ်မခွဲ(ဃ) နှင့် ပုဒ်မ၁၅ပုဒ်မခွဲ(ဃ) တို့အရ အမျိုးသားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ မှ တစ်ဆင့် တင်သွင်းလျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းလျှောက်ထားချက်အပေါ်နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးက ၂၈-၁၁-၂၀၁၁ရက်နေ့တွင် နှစ်ဘက်တင်ပြချက်များကို ကြားနာပြီးနောက် ၁၄-၁၂-၂၀၁၁ ရက်နေ့တွင် အမျိုးသား လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်ဒေါက်တာအေးမောင် ပါ ၂၃ဦး တို့၏ တင်သွင်းလွှာကို ခွင့်ပြု၍ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တိုင်းဒေသကြီး သို့မဟုတ် ပြည်နယ်တိုင်းရင်းသားလူမျိုးရေးရာဝန်ကြီးသည် သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းဒေသကြီး သို့မဟုတ်ပြည်နယ်ဝန်ကြီးဖြစ်သည့်အတွက်တိုင်းဒေသကြီးသို့မဟုတ်ပြည်နယ်အဆင့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ချီးမြှင့်ငွေ၊ စရိတ်နှင့် အဆောင်အယောင်များဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄ ပုဒ်မခွဲ (ဂ) တွင် အကျုံးဝင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ပြီးယင်းဥပဒေပုဒ်မ၅နှင့်ပုဒ်မ၁၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိကြောင်း အနက်အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် နိုင်ငံတော်သမ္မတကိုယ်စား ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်က တင်သွင်းလွှာပါအချက်များအရ တိုင်းဒေသကြီး သို့မဟုတ် ပြည်နယ်အဆင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ချီးမြှင့်ငွေ၊ စရိတ် နှင့် အဆောင်အယောင်များဆိုင်ရာဥပဒေသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးများအနေဖြင့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ

ထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်များအား ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ရှင်းလင်းစွာလိုက်နာနိုင်ရေးအတွက် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နှစ်ဘက်လျှောက်လဲချက်ကြားနာပြီး နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး၏ ၂၀၁၁ခုနှစ်တင်သွင်းလွှာအမှတ်၂၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အား ပြန်လည်သုံးသပ်ပြင်ဆင်သည့်အမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်ပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေ ပုဒ်မ၂၁ ပုဒ်မခွဲ(စ) နှင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄၊ အမိန့် ၄၇ တို့အား ရည်ညွှန်း၍ ဤတင်သွင်းလွှာကို နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးသို့ တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့လျှောက်ထားတင်သွင်းခြင်းသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်၊ နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ကိုက်ညီခြင်းရှိ မရှိ၊ တင်သွင်းခွင့်ရှိ မရှိ စိစစ်ရန်လိုသည်။

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ(၂၀၀၈ခုနှစ်) ပုဒ်မ ၃၂၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

၃၂၄။ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အပြီးအပြတ် အတည်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တွင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂၃။ ခုံရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အပြီးအပြတ်အတည်ဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအတိုင်း ခုံရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အပြီးအပြတ်အတည် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက **ဗိုလ်စိန်တိုး(ခ) ဦးစိန်တိုး** နှင့် **ဦးထွန်းအောင်ပါ - ၃ အမှု^(၁)** ကို ကိုးကား၍ အပြီးသတ်အမိန့်ဟု ပိတ်ပင်ထားစေကာမူ ပေါ်လွင်မြင်သာသည့်မှားယွင်းမှုရှိပါလျှင် တရားလွှတ်တော်ချုပ်အနေဖြင့် ယင်းအား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားသည့်အာဏာကို ကျင့်သုံး၍ ဆောင်ရွက်ထားသည့် သာဓကရှိသည် ဟု လျှောက်ထားသည်။

(၁) ၁၉၆၁ခုနှစ်၊မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊စာ-၂၀၇(၂၀၉)

ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက ကိုးကားလျှောက်ထားသည့် ဗိုလ်စိန်တိုး(ခ)ဦးစိန်တိုး နှင့် ဦးထွန်းအောင်ပါ - ၃ အမှုမှာ ပါလီမန်ရွေးကောက်ပွဲအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ပုဒ်မခွဲ(၃) တွင်ပါရှိသည့် " အပြီးသတ်အတည်ဖြစ်စေရမည် " ဟုဆိုသော စကားရပ်သည် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ပုဒ်မ ၁၀၇ ပုဒ်မခွဲ (၁) တွင် သုံးစွဲသော (final and conclusive) စကားရပ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တရားလွှတ်တော်ချုပ်က အခြေခံဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားသည့် တရားစီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာတွင် အကျုံးဝင်သော ကြီးကြပ်ရေးအာဏာကို သုံးစွဲရာ၌ သာမန်အက် ဥပဒေအရပြဋ္ဌာန်းသော မည်သည့်ပြဋ္ဌာန်းချက်ကမျှ ချုပ်ချယ်ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း စသည် ဖြင့် စီရင်ထုံးပြုထားသည့်အမှုဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တွင် " ခုံရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အပြီးအပြတ်အတည် ဖြစ်သည် " ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အပြင် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၄ တွင်လည်း " ခုံရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အပြီးအပြတ်အတည် ဖြစ်သည် " ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတွက် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းချက် ဖြစ်သည်။ သာမန်ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မျိုး မဟုတ်ပေ။ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၃ အရ ဖွဲ့စည်းသည့် ပြည်ထောင်စုတရား လွှတ်တော်ချုပ် ၏အာဏာမှာလည်းယခင်၁၉၄၇ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ၁၃၃ မှာ၅၃အထိတို့တွင် အပ်နှင်းထားသည့် တရားလွှတ်တော်ချုပ်၏ အာဏာနှင့် တူညီခြင်းမရှိပေ။

ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၄ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂၉၄။ နိုင်ငံတော်တွင် ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်တစ်ရပ်ထားရှိသည်။ စစ်ဘက် ဆိုင်ရာတရားရုံးများနှင့် နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာများကို မထိခိုက်စေပဲ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သည် နိုင်ငံတော်၏ အမြင့်ဆုံးတရားရုံးဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သည် နိုင်ငံတော်၏ အမြင့်ဆုံးတရားရုံးဖြစ်စေကာမူ ယင်း၏စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမှာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတရားရုံးများနှင့်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးတို့၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်များအပေါ် သက်ရောက်မှု အလျဉ်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ပေရာ ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက တင်ပြသည့် စီရင်ထုံးမှာ ဤ တင်သွင်းလွှာအတွက် ကိုးကားရမည့် သာဓကမျိုးမဟုတ်သဖြင့် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုပေ။

နိုင်ငံတော်သမ္မတကိုယ်စား လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ပြည်ထောင်စု ရှေ့နေချုပ်ရုံးက နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး၏ ၁၄-၁၂-၂၀၁၁ ရက်နေ့တွင်ချမှတ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁ပုဒ်မခွဲ(စ)၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ နှင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၇ နည်းဥပဒေ ၁ တို့ အရ ဤတင်သွင်းလွှာကို တင်ပြလာခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁ ပုဒ်မခွဲ(စ)ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် တင်သွင်းလွှာများတင်သွင်းခြင်း၊ လက်ခံကြားနာခြင်းများဆောင်ရွက်ရာ၌ ဆီလျော်သလို ကျင့်သုံးရန်တရားရုံးကျင့်စဉ်ဖြစ်သည်ဟု ကန့်သတ်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ တင်သွင်းလွှာ တင်သွင်းခြင်း နှင့် လက်ခံကြားနာခြင်းဆိုသည်မှာ တရားမမှုများတွင် အဆိုပြု လျှောက်ထားလွှာ တင်သွင်းသည် မှစ၍ အမှုအားလက်ခံစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်သည်အထိ အကျုံးဝင်နေသဖြင့် လျှောက်ထားချက်မှာ ဥပဒေနှင့် အညီဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထားသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁ တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်း ထားသည် -

၂၁။ ခုံရုံးတွင်ကြားနာသည့်အခါ-

(က) x x x x x x x x x

(ခ) x x x x x x x x x

x

(င) x x x x x x x x x

(စ) တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေနှင့် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှ စပ်ဆိုင်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဆီလျော်သလို ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။

ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက ခုံရုံးကြားနာသည့်အခါတွင်လိုက်နာရမည့် အထက်ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အထောက်အထားပြု၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ နှင့် အမိန့် ၄၇ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုရည်ညွှန်းကာ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အပေါ် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးစေလိုမှု လျှောက်ထားသည့်သဘောဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ခုံရုံးက တင်သွင်းလွှာကို နှစ်ဖက်ကြားနာနေစဉ်အတောအတွင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုဖြစ်စေ၊ သက်သေခံအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုဖြစ်စေ ဆီလျော်သလို ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရန်သာဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက " ကြားနာခြင်း" ဟူသော စကားရပ်ကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင် အမှုအား လျှောက်ထားလွှာတင်သွင်းသည်မှစ၍ လက်ခံစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်သည်အထိ အကျုံးဝင်နေ သည်ဟု " Academic's LEGAL DICTIONARY " နှင့် " Black's Law Dictionary " တို့တွင် ပါရှိသည့် " Hearing" ဟူသော စကားရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကိုးကား၍ လျှောက်လဲတင်ပြထားသည်။ ယင်းအဘိဓာန်များတွင်ဖော်ပြပါရှိသည့် "Hearing" ဟူသော စကားရပ် အနက်အဓိပ္ပါယ်ကပင်လျှင် သက်သေခံချက်များရယူခြင်းကို ရည်ညွှန်းကြောင်းတွေ့ရသည်။ ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက ယင်းအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်ပါ " for the purpose of determination and reaching decision " ဟူသော ဖော်ပြချက်ကို လျစ်လျူရှု၍ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူ တင်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

Black's Law Dictionary တွင် “ full hearing” ဟူသော စကားရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆို ထားသည်-

“A hearing at which the parties are allowed notice of each other's claims and are given ample opportunity to present their positions with evidence and argument .”

တရားစီရင်ရေးကျင့်စဉ်တွင် " ကြားနာခြင်း" ဟူသော စကားရပ် နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးစိန်လှိုင်နှင့် ဦးမောင်မောင်အေးပါ (၂) အမှု^(၂) စီရင်ထုံးပါ အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကိုလက်ခံကျင့်သုံး လျက်ရှိသည် -

(၂) ၁၉၈၆ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၃၇(၁၄၂)

" ကြားနာခြင်း " ဟူသောစကားရပ်က တရားရုံးရှေ့တွင် ကြားနာရမည့်သူတစ်ဦးရှိကြောင်းကို ရည်ညွှန်းသည်။ သို့ဖြစ်ရာ " ကြားနာသည် " ဆိုခြင်းတွင် သက်သေခံချက်များကို ရယူခြင်း၊ လျှောက်လဲချက်များ ကြားနာခြင်း စသည်တို့အကျုံးဝင်သည်။

သို့ဖြစ်ပေရာ " ကြားနာခြင်း " ဟူသော စကားရပ်တွင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းလည်းပါဝင်သည်ဟူ၍ ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်က တင်ပြလျှောက်လဲခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိချေ။ တရားရုံးကျင့်စဉ်တွင် အစဉ်တစိုက်လိုက်နာကျင့်သုံးလျက်ရှိသည့် အထက်စီရင်ထုံးပါ အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကို လက်ခံစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါက " ကြားနာခြင်း " တွင် သက်သေခံချက်ရယူခြင်း၊ လျှောက်လဲချက်ကြားနာခြင်း တို့သာပါဝင်ပြီး " ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ခြင်း " ပါဝင်ခြင်းမရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ခုံရုံးက တင်သွင်းလွှာကို နှစ်ဖက်ကြားနာနေစဉ်အတောအတွင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုဖြစ်စေ၊ သက်သေခံအက် ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုဖြစ်စေ ဆီလျော်သလို ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ခုံရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေနှင့် သက်သေခံ အက်ဥပဒေတို့ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကိုကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ပုဒ်မခွဲ(စ)ကို ကိုးကား၍ ခုံရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားချက်မှာ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်ပေရာ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၄ နှင့် ခုံရုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့ အရ ခုံရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အပြီးအပြတ်ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် အယူခံ တင်သွင်းခြင်း၊ ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးစေလိုမှု လျှောက်ထားခြင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် အလျဉ်းမရှိချေ။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ အပြီးအပြတ်အတည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေအပါအဝင် အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးက ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အပြီးအပြတ်အတည်ဖြစ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ နှင့် အမိန့် ၄၇ ပြဋ္ဌာန်းချက် တို့၏ ဥပဒေသဘောအရ ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးစေလိုမှု

လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်လည်းမရှိပေ။ နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံရုံးဥပဒေတွင်လည်း ယင်းကဲ့သို့ ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးစေလိုမှု လျှောက်ထားခြင်း၊ အယူခံခွင့်ပြုခြင်း စသည့် အခွင့်အရေးများကို ထည့်သွင်းခွင့်ပြုပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် နိုင်ငံတော်သမ္မတကိုယ်စား ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ရုံးက လျှောက်ထားသည့် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးစေလိုမှု တင်သွင်းလွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။

(သိန်းစိုး)
ဥက္ကဋ္ဌ

(ခင်လှမြင့်)
အဖွဲ့ဝင်

(ဒေါက်တာတင်အောင်အေး)
အဖွဲ့ဝင်

(ထွန်းကြည်)
အဖွဲ့ဝင်

(စိုးသိန်း)
အဖွဲ့ဝင်

(ခင်ထွန်း)
အဖွဲ့ဝင်

(ဆန်းမြင့်)
အဖွဲ့ဝင်

(မြင့်ကြိုင်)
အဖွဲ့ဝင်

(မိမိရီ)
အဖွဲ့ဝင်